

Justitsministeren (Rump): Naar det samlede Udvalg har fundet det rigtigt at foreslaa, at der gives Lovforslaget en anden Form, har jeg aldeles intet derimod at erindre. Mit første Udkast til en Lov paa dette Omraade var netop affattet paa lignende Maade, som et selvstændigt Forslag, der vel indeholdt Henvisninger til de paagældende Paragraffer i Straffeloven, men i øvrigt var affattet uafhængigt af den i disse brugte Ordlyd. Naar jeg opgav denne i og for sig naturligeste Maade til affatte et Lovforslag paa, — en Maade, der jo ogsaa har den betydelige Fordel, at den stiller en lettere med Hensyn til Affattelsen af det, man ønsker at faa bestemt, end naar man skal være til Dels bunden til Ordlyden i en ældre Lov — saa var det, fordi jeg havde faaet den Forestilling, at der i visse juridiske Kredse var et Ønske om, at man, naar man fandt det nødvendigt at foretage Forandringer i Straffeloven, skulde i det mindste gøre det under den Form, at man aftrykte de paagældende Paragraffer i Straffeloven med de fornødne Forandringer. Dermed fulgte ganske naturligt, at jeg saa valgte den samme Form med Hensyn til Forslaget til Forandringer i Fattigloven. Det har nu vist sig, at det samlede Udvalg ikke finder det at være hensigtsmæssigt, og jeg har da efter mit oprindelige Standpunkt intet derimod at erindre.

§ Endringsforslaget under Nr. 2 er der kun en Realitetsændring, som er af væsentlig Betydning, og det er den, som indeholdes i den ny § 1 med Hensyn til Paatalen. Det var givet, at naar man skulde lovgive paa dette Omraade, maatte man indføre offentlig Paatale. Jeg havde da under Overvejelse, om det ikke vilde være rigtigt at knytte Reglen om den offentlige Paatale ikke til det, som er det egentlig væsentlige, det, som skal rammes, og sætte den i Forbindelse med Betegnelsen af de Handlinger, der skulde straffes, men netop til det Moment, som Udvalget har stillet i Spidsen, at der tillige foreligger en Forstyrrelse af den offentlige Fred. Dette vilde frembyde visse Fordele, navnlig fordi det straks vilde være temmelig klart, i det mindste i de allerfleste Tilfælde, om der foreligger en Handling, som kan antages at falde ind under Bestemmelsen om offentlig Paatale, medens, naar man knyttede Reglen om denne til selve Handlingen, Spørgsmaalet om, hvorvidt det forbrudte Faktum er til Stede, vil bero paa Forholdet mellem de to Personer og efter Omstændighederne være afhængigt af Fakta, der ere foregaaede paa et tidligere Tidspunkt end selve den Hand-

ling, som giver Anledning til Forfølgningen. Naar jeg ikke desto mindre foretrak at knytte Reglen om Paatalen til Betegnelsen af selve Handlingen, var det først, fordi det i og for sig er det naturlige og almindelige, at man, naar man sætter en Straf for en Handling og paabyder en vis Forfølgningsmaade for den, knytter begge Regler til Betegnelsen af selve den strafbare Handling og ikke til andre Momenter, der i og for sig, set i Forhold til det, man vil ramme, ere af underordnet Betydning. Dertil kommer noget andet, og det er, at naar man skulde indskrænke den offentlige Paatale til de Tilfælde, hvor der foreligger en Forstyrrelse af den offentlige Fred, vilde det ofte kunne hændes, at der var Handlinger, Bøllehandling, for at bruge en ganske kort Betegnelse, som ikke vilde falde ind under den ny Bestemmelse om den offentlige Paatale, idet nemlig saadanne Handlinger meget vel kunne forekomme, uden at man kan sige, at dermed er forbundet Forstyrrelse af den offentlige Fred. Jeg fandt det derfor naturligt at gøre i dette Tilfælde, hvad man gør i saa godt som alle andre Tilfælde, at nævne selve den Forbrydelse, man vil ramme ved Straffebestemmelserne i de Paragraffer, der omtale Paatalen. Det gælder i alt væsentligt paa hele Straffesområdet, ogsaa i saadanne Tilfælde, hvor det i Virkeligheden straks, naar Sagen bringes for Domstolene, kan være tvivlsomt og ogsaa senere hen vise sig at være tvivlsomt, om der foreligger Forbrydelse; ja, senere kan det maaste endog vise sig at være utvivlsomt, at Handlinger, der saa ud, som om de indeholdt en Forbrydelse, ikke indeholdt nogen. Jeg skal saaledes henvise til Bedragerikapitlet, idet jo ikke enhver svigefuld Handling, Brud paa den Tillid, som man maa kunne have til hinanden, involverer et Bedrageri, men ikke desto mindre betegnes den paagældende Handling som Bedrageri, og Paatalen refereres til Bedrageriforbrydelsen.

Det er herimod blevet indvendt, at man vilde komme ind i formelle Banfælgigheder med Hensyn til Paatalen, idet man vilde kunne faa Tilfælde, hvor der var indledet Straffesag for Overtrædelser af den Art, som vi her have med at gøre, og det saa senere ved Undersøgelsen viste sig, at Handlingen i Virkeligheden ikke indeholdt det Moment, som skulde rammes, altsaa, for at tage det i Korthed, at der ikke forelaa Overfald paa sagesløs Mand, fordi vedkommende ikke var sagesløs. At nu Følgen deraf skulde kunne blive, at Sagen saa maatte afvises fra Domstolene, kan jeg imidlertid ikke anerkende Rigtigheden af. Naar man har